

Mál nr. 276/2017**M og****vátryggingafélagið V v. greiðslukortatryggingar vegna þjófnaðar.****Ferðatösku stolið þegar verið var að gera upp hótél 7.7.2017.****Gögn.**

1. Málskot móttakið þ. 25.8.2017 ásamt fylgiskjöllum nr. 1-2.
2. Bréf V dags. 6.9.2017.
3. Svar lögmanns M, dags. 8.9.2017.

Málsatvik.

M var í anddyri hótels á Alicante á Spáni og var að tékka sig út og var með tvær ferðatöskur sínar fyrir aftan sig. Þegar M hafði lokið við að gera upp við hótelið hafi önnur ferðataskan verið horfin og hafi sést á eftirlitsmyndavél hótelsins að maður sem var fyrir aftan M hafi farið með töskuna. Lögregla var kölluð til. V krefst bóta úr kortatryggingu sinni hjá V og telur sig ekki hafa brotið varúðarreglu um eftirlit með farangri sínum í umrætt sinn og eigi því rétt á bótum úr tryggingunni. M hafi ekki skilið tösku sína eftir á almannafæri heldur í anddyri hótels sem geti ekki talist vera almannafæri. M byggir líka á því að hann hafi ekki sýnt af sér vítavert gáleysi í umrætt sinn og þjófnaður sá sem um ræðir hafi verið sérlega bíræfinn, en dætur M hafi verið í námunda við töskurnar.

V hafnar bótaskyldu og vísar til varúðarreglu í vátryggingaskilmálum gr. 5.1. þar sem segir að skilyrði bótaskyldu vegna þjófnaðar sé að hinn vátryggði hafi gætt fyllsta öryggis við vörslu hins vátryggða. Þá vísar V einnig til greinar 5.5.2 í vátryggingaskilmálum en þar segi að vátryggður skuli ekki skilja við hina vátryggðu muni eftirlitslausa á almannafæri og í grein nr. 5.2.14 segi að vátryggður skuli umgangast farangur sinn með tryggilegum hætti. V telur að M hafi brotið varúðarreglu vátryggingaskilmála þeirra sem um trygginguna gilda og ekki gætt fyllsta öryggis við vörslu farangurs síns. V segir ótvírætt að um almannafæri hafi verið að ræða þar sem tösku M var stolið.

Álit.

Ágreiningur málsins snýr fyrst og fremst að því hvort háttsemi M hafi verið með þeim hætti að V geti takmarkað ábyrgð sína úr farangurslið greiðslukortatryggingar hans, en ekki er ágreiningur um að slíkar vátryggingar hafi verið í gildi á tjónsdegi. Í gr. 5.1 og gr. 5.2.14 vátryggingarskilmála eru fyrirmæli til vátryggðs um að hann skuli umgangast farangur sinn með tryggilegum hætti eða gæta fyllsta öryggis við vörslu hins vátryggða. Í gr. 5.5.2 kemur einnig fram að ef vátryggður skilur hluti eftir m.a. á almannafæri þá teljist hann hafa brotið varúðarreglu. Afleiðingar þess koma síðan fram í gr. 5.6 í sömu skilmálum þar sem vátryggingafélagið áskilur sér rétt til að takmarka ábyrgð sína ef vátryggður brýtur gegn varúðarreglum. Umrædd ákvæði verða ekki skilin öðruvísi en þau feli í sér fyrirmæli til vátryggðs um hvernig hann á að fara með þá muni sem hann hefur vátryggt. Því er um að ræða varúðarreglu í skilningi 2. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004. Til þess að vátryggingafélag geti takmarkað ábyrgð sína vegna þess að varúðarreglum er ekki fylgt verður það að hafa áskilið sér rétt til þess í vátryggingarskilmálum og það er gert í umræddri gr. 5.6 í skilmálunum, sem vísa með beinum hætti til 26. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004. Þar kemur fram að vátryggingafélag getur ekki borið fyrir sig að varúðarreglum sé ekki fylgt ef ekki er við vátryggðan að sakast eða sök hans er óveruleg eða það að vátryggingaratburður hefur orðið verður ekki rakið til brota hans.

Við mat á því hvort hér hafi verið brotið gegn varúðarreglu fyrrnefndra skilmálaákvæða verður að líta til þess að M skildi muni í sinni eigu eftir í anddyri hótels þar sem hann var að gera upp reikning vegna dvalar sinnar þar. Umrætt anddyri verður ekki skilgreint með öðrum hætti en þeim að um almannafæri sé að ræða, en af gögnum málsins verður ekki annað ráðið en að engar hindranir séu á inn- eða útgöngu fólks á það svæði sem anddyrið markast af. Með því að M skildi

ferðatöskur sínar eftir í anddyrinu telst hann hafa vanrækt að fylgja fyrirælum sem koma fram í varúðarreglum þeim sem vísað hefur verið til, bæði almennu fyrirmælanna í gr. 5.1. og 5.2.14 sem og sérstöku fyrirmælanna um almannafæri í gr. 5.5.2 í váttryggingaskilmálum. Telst M því hafa brotið gegn varúðarreglur váttryggingarskilmálanna með þeim hætti að sök telst ekki óveruleg og að V hafi því heimild til að takmarka ábyrgð sína.

Þegar litið er til þess að hve miklu leyti ábyrgð getur takmarkast verður að skoða hvernig varúðarreglu var ekki sinnt, sök váttryggðs, hvernig váttryggingaratburð bar að og atvik að öðru leyti, sbr. orðalag 26. gr. laga um váttryggingarsamninga. Í lýsingu M sjálfs á því hvernig hann hann hagaði vörslum farangurs síns í greint sinn verður að líta til þess að hann var ekki langt frá farangrinum og aðrir fjölskyldumeðlimir voru nálægt. Þó sök M teljist ekki óveruleg þá er hún ekki þannig við þannig aðstæður að V geti takmarkað ábyrgð sína að fullu. Verða þeir þættir sem tilgreindir eru í 26. gr. laga um váttryggingarsamninga metnir þannig að V geti samanlagt takmarkað bótaábyrgð sína um helming vegna brots á þeim varúðarreglum sem vísað hefur verið til. M á því rétt á bótum úr farangurslið greiðslukortatryggingar sinnar en V getur takmarkað ábyrgð sína um 50%.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr farangurslið greiðslukortatryggingar sinnar en greiðsluskylda V takmarkast við ábyrgð 50% af tjóni M.

Reykjavík, 10.10.2017.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.